

Inger Støjbergs sidste ord i Rigsretten

Taler

Inger Støjberg
Rigsretsanklaget og tidligere
udlændinge-, integrations- og
boligminister.

Dato

25. november 2021

Sted

Eigtveds Pakhus, København

Omstændigheder

Talen var Inger Støjbergs sidste ord, inden der d. 13. december afsiges dom i Rigsretten.

Inger Støjberg blev i januar 2021 anklaget for at være ansvarlig for udmøntningen af en ulovlig instruks, der i 2016 pålagde Udlændingestyrelsen at adskille alle asylpar, hvoraf den ene var under 18 år. Den undtagelsesfri adskillelse af asylparrene var ifølge Folketingets Ombudsmand, en kommissionsundersøgelse og to uvildige advokater ulovlig.

Høje Rigsret

Dette er de sidste ord i sagen, inden der skal afsiges dom i den rigsretssag, som et flertal i Folketinget har rejst imod mig.

Jeg kommer ikke til at sige undskyld.

Jeg kommer ikke til at bøje nakken.

Og jeg kommer ikke til at bortforklare, hvad jeg har gjort, og hvad jeg har sagt. For jeg mener ikke, at jeg har gjort noget galt.

Jeg tror og håber, at ethvert ansvarligt menneske ville have gjort nøjagtigt det samme som mig. Hvis de sad i spidsen - og dermed havde ansvaret for - et system, hvor børn - mindreårige piger - potentielt blev udsat for overgreb.

Jeg kan næsten ikke forestille mig noget mere ubærligt for en ung pige end at komme til Danmark – et frit, vestligt og ligestillet land og opleve, at staten var med til med at fastholde hende i det helvede, som andre kvinder flygter fra.

Derfor gjorde jeg, hvad jeg mente, at jeg havde en pligt til.

Gjorde hvad jeg kunne for at beskytte pigerne og de værdier, som Danmark bygger på. Selvfølgelig inden for lovens rammer

---0---0---0---

Da jeg den 25. januar 2016 læste en artikel på TV2s hjemmeside om, at der var barnebrude på danske asylcentre, der løb det mig koldt ned ad ryggen.

I dag kan jeg undre mig over, at jeg ikke inden havde tænkt tanken om, at der kunne være barnebrude i de danske asylcentre. Og i bagklogskabens lys ærgrer det mig også.

Men dengang – da den store flygtningestrøm begyndte i 2015 – der var fokus et andet sted.

Jeg husker tydeligt bekymringerne fra de mange borgermøder, der blev holdt rundt om i landet:

Kunne teenagepiger færdes i fred, hvis der var for mange unge mandlige asylansøgere i deres by?

Hvordan ville det påvirke skolegangen for de danske børn, hvis der kom mange udlændinge i skoleklasserne?

Og hvordan ville det påvirke kriminaliteten i deres by, hvis de fik et asylcenter som nabo?

Det var bare nogle af de spørgsmål, som danskerne stillede. Og med god grund. For vi har igen og igen set, hvordan masseindvandring altid fører kultursammenstød og utryghed med sig.

Derfor var der også hos mig og i ministeriet f.eks. en meget stor opmærksomhed på, om der kunne være radikaliserede blandt asylansøgerne, og dermed folk der udgjorde en terrorrisiko.

Men barnebrude – ovenikøbet i på vores egne asylcentre – det var ikke noget, hverken ministeriet eller jeg selv havde på listen over bekymringer før 25. januar 2016.

Set i bakspejlet kan det virke besynderligt. Men det var virkeligheden.

---0---0---0---

Jeg læste artiklen om barnebrude i danske asylcentre i en efterhånden berømt minibuss i Bruxelles. Og jeg kan stadig huske knuden i maven over, at noget så ulykkeligt kunne ske for pigerne, når de var i Danmark.

I Danmark tager vi ofte vores levevis for givet. Mange af os har svært ved at forestille os et samfund, hvor en ung pige ikke har retten til at leve sit liv i frihed. Selv til at vælge sin ægtefælle.

I den danske kultur der er piger og drenge, kvinder og mænd, lige meget værd. Men i store dele af verden er det undtagelsen. Ligestilling er et vestligt fænomen. Og muslimske flygtninge kommer fra patriarkalske samfund, hvor kvinders retsstilling og ligestilling generelt er trådt under føde.

Som ung pige der kræver det uhørte kræfter at bryde ud og selv sige fra.

Uden vores hjælp er de reelt chanceløse.

Og jeg hører ikke til dem, der bare kan vende det blinde øje til og tænke;
"herregud, de kommer jo bare fra en anden kultur".

Ærligt talt - hvis man er giftet bort som 12 eller 13-årig, og har fået sit første barn som 13-14-årig, så taler sandsynligheden **ikke** for, at man selv har valgt sin skæbne. Det er derfor, vi ikke tillader sådan noget for danske piger – og derfor burde vi heller ikke tillade det for udenlandske piger.

Alene risikoen for tvang over for mindreårige piger er et væsentligt argument for at gribe ind og for at stille sig på pigernes side. Alt juristeri lagt til side – og det kan selvfølgelig være lidt paradoksalt at sige netop her - så må det være sådan, at man som menneske har en pligt til at beskytte børn.

Og hvis konventionerne står i vejen for at kunne beskytte de svageste iblandt os, så har vi åbenlyst et politisk problem. Men det er også et problem, der skal løses politisk. Ikke ved at bryde loven.

Indgrebet var – og er – for at beskytte pigerne. Det var – og er – min intention at beskytte pigerne imod tvang. Men jeg var dengang godt klar over, at der kunne være enkelte piger imellem, som selv havde valgt deres ægtefælle, og det var jo også derfor, at der var en mulighed for undtagelser.

Det gjaldt f.eks. helt åbenlyst det par, der blev gift med kongebrev her i Danmark, men der var også eksempler på andre par, som var gift af egen fri vilje.

Men at det var tilfældet, at der rent faktisk var nogle der selv havde valgt hinanden, det måtte ikke – og må ikke – føre til, at vi lod resten af pigerne i stikken. Sådan ville vi aldrig se på det, hvis det handlede om danske børn, der blev misrøgtet.

---0---0---0---

Der har i denne sag været sat spørgsmålstegn ved mit syn på og respekt for internationale konventioner.

Jeg har aldrig lagt skjul på, at jeg mener, at tiden er løbet fra en række af de konventioner, som Danmark gennem tiderne har skrevet under på. En del af dem er skrevet efter rædslerne i 2. verdenskrig. Længe før globaliseringen, og længe før vi så egentlige folkevandringer, som vi ser i de her år.

Mange mennesker ønsker at skabe sig selv en tilværelse i Europa fremfor på det afrikanske kontinent eller i Mellemøsten. Sådan er virkeligheden. Det kan vi ikke fortænke dem i – det ville jeg også selv have gjort, hvis jeg ikke var så heldig at være født i Danmark.

Men vi kan ikke lukke alle ind. Det forandrer vores samfund for meget, når indvandringen er for stor. Og konventionerne i deres nuværende form kan hverken håndtere tilstrømningen eller de sammenstød, der følger med.

Jeg mener også, at konventionerne for ofte beskytter de forkerte. Der er f.eks. storkriminelle udlændinge, som vi ikke kan sende ud af landet, fordi konventionerne tager større hensyn til deres familieliv end den tager til den danske befolkning.

Jeg vil gerne sige helt klart: Jeg mener ikke, at de internationale konventioner er fulgt med tiden. Og det er heldigvis ikke en forbrydelse at have en holdning – endnu, i hvert fald.

Men jeg vil gerne sige lige så klart: Man skal altid spille efter de regler, der gælder. Hvis man er utilfreds med konventionerne, så må man tage problemerne ad fordøren. Det betyder på godt dansk, at man enten må træde ud eller lave konventionerne om.

Derfor kan jeg også helt klart sige, hvordan jeg forholdt mig til de internationale konventioner, da jeg var minister: Jeg respekterede, at de udgjorde en grænse for både mit og regeringens virke. Også i de sager, hvor jeg gerne havde set det anderledes.

Som jeg sagde i min afhøring, så var jeg del af en regering, der ved sin dannelse gjorde det klart, at den ville overholde konventionerne. De konventioner som Danmark havde skrevet under på. Men vi var også en regering, der i videst muligt omfang ville gennemføre vores politik og derfor afsøgte, hvor grænserne for konventionerne gik.

Det gjorde vi åbent. Vi gik til grænsen. Men ikke over. Og vi fortalte det åbent, hvis juristerne mente, at der var en procesrisiko, fordi de var i tvivl.

Og ja – jeg respekterede, at konventionerne og internationale spilleregler, at de udgjorde en grænse. Hvis det havde været anderledes - og jeg havde haft frie hænder - så kan jeg godt fortælle Rigsretten, så der var mange ting, jeg ville have gjort anderledes.

Men jeg havde ikke frie hænder. Jeg respekterede regeringens beslutning og konventionernes grænser. Og derfor så afsøgte jeg i stedet, hvor langt jeg kunne gå inden for reglerne, for at passe på Danmark.

Ofte med støtte fra et stort flertal i Folketinget.

---0---0---0---

Det er også et stort flertal i Folketinget, der har anklaget mig og sendt mig i Rigsretten. Endda med et meget stort overlap af dem, der i sin tid kæmpede side

om side for at give pigerne en mulighed for at komme væk fra deres mænd.

Jeg skal spare Rigsretten for mit syn på det tommetykke hykleri, der driver ned ad væggene på Christiansborg i den her sag, men jeg synes alligevel, at jeg vil knytte et par ord til den politiske side af sagen.

For der er noget væsentligt på spil, og det vil jeg bede Rigsretten tage med i sine overvejelser, når sagen vurderes.

Jeg ved, at der blandt de af Rigsrettens dommere, der er politisk udpegede, er mange, der selv har en lang erfaring fra det politiske virke. Men jeg vil alligevel gerne sige et par ord om, hvad en politikers rolle i grunden er. Og særligt i rollen som minister.

Det har nok stået ret tydeligt her i Rigsretten, at jeg er den politikertype, der er relativt tydelig omkring, hvilken retning jeg mener, at tingene skal gå.

Jeg kan nok også være relativ stejl – måske endda til den obsternasige side. Det kan jeg når jeg møder sten på vejen, som gør tingene besværlige.

Hvis man skal udlægge det positivt, så kan man sige, at jeg kæmper for de sager, jeg tror på, og de sager jeg mener som er vigtige. Det synes jeg, at jeg skylder dem som har stemt på mig og vist mig den store tillid, det er.

Og man ophører ikke med at være politiker, når man er minister.

Det er faktisk afgørende, at der stadigvæk er plads til politikeren. Og det er afgørende, at vi får adskilt politikeren rolle fra embedsmandens rolle.

En minister skal sætte retningen. Man har pligt til at kæmpe for, og til at afsøge rammerne for, hvordan man kan gennemføre den politik, som man ønsker.

Det betyder naturligvis ikke, at man som minister kan bryde reglerne. Men det er i min optik en ministers forpligtigelse at afsøge, hvor grænserne går, når det er nødvendigt. Og en minister skal gå nøjagtigt så langt, som man overhovedet kan indenfor lovens rammer for at omsætte vælgernes tillid og mandat til handling.

Det betyder også, at det er en dårlig minister, der lægger sig ned og ruller rundt,

første gang han eller hun møder en embedsmand – høj eller lav – der siger, at der måske ligger en sten på vejen. Hvis det er tilfældet, så kan man lige så godt gå af og lade en anden komme til.

Det er ofte ministerens rolle at presse på for at få afsøgt mulighederne i bund. Embedsmanden skal kunne tegne juraens grænser op, og til det kan han billedligt talt rådføre sig med Karnovs lovsamling. Men ministeren skal altid have en ambition om at skrive nye kapitler.

Man skal bestemt heller ikke være blind for, at systemer kan have egne interesser. For eksempel kan styrelser og asyloperatører have deres helt eget syn på sagerne. Det kan der være mange årsager til. De er tæt på asylansøgerne. De er sat i verden til at løse en konkret opgave, og de skal ikke - som ministeren - afveje alle de politiske hensyn op imod hinanden, men alene have fokus på f.eks. at drive et asylcenter.

Og så kan enkelte der kan være drevet af deres egne politiske holdninger i større eller mindre grad. Det tror jeg, at de mails, der er blevet sendt imellem nogle af medarbejderne i Udlændingestyrelsen om mig og min politik, i rigt mål vidner om.

Derfor kan man heller ikke forstå den her sag, hvis man helt ser bort fra, at der hos asyloperatørerne og i Udlændingestyrelsen herskede en noget større accept af mellemøstlige normer og værdier, end der gjorde i Folketinget og på ministerkontoret i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Det er f.eks. sigende, at man tilsyneladende aldrig nogensinde har adskilt en barnebrud fra sin ældre mand ud fra et forsigtighedsprincip, før jeg greb ind. Før måtte pigerne selv finde modet og bede om flytning, hvis de var i tvunget eller arrangeret ind i et ægteskab.

Det kan ikke være en rimelig situation at sætte en 17-årig pige i, der måske er blevet tvangsgift med sin fætter som 12 årig.

På samme måde, så vendte man det blinde øje til, da der kom en mandlig asylansøger hertil med to koner. Det blev - ifølge dokumenter, der er fremlagt her i Rigsretten – aldrig indberettet. I stedet så lod man som ingenting og indkvarterede dem på samme asylcenter, og dermed lod dem leve videre, som de

hidtil havde gjort.

Minister betyder tjener. Men en minister er ikke tjener over for en styrelse eller over for en asyloperatør. En minister er tjener over for Folketinget og over for den danske befolkning. Det er opgaven.

---0---0---0---

Jeg ved godt, at nogle mener, at mange af de opstramninger, jeg som udlændinge- og integrationsminister gennemførte for at begrænse tilstrømningen af asylansøgere til Danmark, var ondsindede. Og at indgrebet imod barnebrude var det samme. Men jeg kan helt klart sige, at jeg gjorde det alene for pigernes skyld!

Når man kommer til Danmark, så skal man ikke nøjes med at tage den del af vores frihedsorienterede kultur og samfundsstruktur til sig, som man synes er foreneligt med det, man forlod. Den form for kulturelvægring skal vi ikke acceptere. Slet ikke når det handler om pigers og kvinders rettigheder.

Vold og tvang mod piger er en grundlæggende krænkelse af menneskerettighederne, som vi jo ikke kan og skal acceptere i et moderne samfund som det danske. Vi kan ikke i et moderne oplyst samfund som det danske lægge et kulturelt røgslør ud, når sådan noget sker. Eller sagt med andre ord: Vi skal ikke, og vi vil ikke vende det blinde øje til, når der er en risiko for, at helt basale rettigheder bliver trådt under føde.

Nu har vi over 33 retsdage fået belyst sagen. Der har været afgivet mange forklaringer i vidneskranken, og mit politiske ønske må stå klart for enhver.

Det står også klart, at ingen – der rent faktisk har været tilstede på møder med mig i de afgørende dage - på noget tidspunkt har hævdet, at jeg har gennemtrumfet eller bedt nogen om at gøre noget ulovligt. Jeg underskrev et ministernotat, som udgjorde det juridiske grundlag.

Jeg var ikke tilfreds med den ramme, og jeg havde – og har stadig den dag i dag – svært ved at forstå, at ikke alle piger kan få muligheden for få et pusterum og mærke efter, om de ønsker at forblive sammen med den mand, de kom hertil med. Jeg havde – og har – svært ved at forstå, at jeg pga. internationale

konventioner ikke kan beskytte alle piger, som kom til Danmark, mens jeg havde ansvaret for det.

Derfor så afsøgte jeg rammerne for, hvor langt jeg kunne gå ift. til love og konventioner, for netop at opnå mit politiske ønske, og det mener jeg netop er en politikers opgave.

Men jeg respekterede, at der var en ramme.

Og jeg fik tilmed at vide, at der ville blive administreret med respekt for loven og også de internationale konventioner.

Jeg har valgt ikke at kommentere på den juridiske del i mit indlæg her i dag. Det har jeg, selvom jeg har lyst til at gøre det – ja nærmest trang til det. Men systemet er sådan, at det er mine forsvareres opgave at redegøre for de juridiske spørgsmål, og det har de allerede brugt en del timer på.

Når det er sagt, så er jeg tiltalt for ikke at have grebet ind over for, at Udlændingestyrelsen iværksatte og opretholdt en ulovlig ordning. Jeg er ikke tiltalt for at have givet en ulovlig instruks, hvilket i øvrigt også må stå klart for enhver, at jeg på intet tidspunkt har gjort.

Men jeg synes, at man skal spørge sig selv om, hvordan i alverden jeg skulle vide, at der måske var en forkert administration, når jeg netop havde godkendt et ministernotat, som der gav en juridisk ramme, hvor der kunne være undtagelser. Jeg kunne ligeledes se, at der rent faktisk blev administreret med undtagelser, for der var par, der ikke blev adskilt.

Jeg blev med andre ord ikke gjort bekendt med, at medarbejdere i Udlændingestyrelsen mente, at der var givet en ulovlig instruks. Ingen – hverken medarbejdere i Udlændingestyrelsen, min departementschef eller mine jurister i departementet eller øvrige medarbejdere – bibragte mig en viden om, at nogen i Udlændingestyrelsen mente, at der var sket noget ulovligt. Så jeg har ærlig talt svært ved at se, hvordan i alverden jeg skulle have vidst og eventuelt derfor også grebet ind overfor, at den misforståelse herskede i Udlændingestyrelsen.

Hvis jeg virkelig bliver dømt, så tager jeg min straf, og mit liv går videre. Det gør

det til forskel for de millioner af piger, der bliver giftet væk som børn, og som hver dag må leve i en kummerlig tilværelse med undertrykkelse, med overgreb og med ufrihed. Det hører ikke hjemme i Danmark.

Derfor vil jeg til mit sidste åndedrag blive ved med at kæmpe for selve det fundament af frihedsrettigheder, som generationer før os har lagt – herunder ligestilling - så piger og drenge, kvinder og mænd er ligestillet og lige meget værd. Så alle har ret til at leve deres liv i frihed.

Tak for ordet.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Danmarksdemokraterne, Retstale

Relateret

Inger Støjbergs tale ved afstemningen om en rigsretssag mod fhv. minister Inger Støjberg 2. februar 2021

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/inger-stoejbergs-sidste-ord-i-rigsretten>